

den Bane fra Sillerød til Roſkilde, hvortil der gives Bemyndigelse i denne Lov, gennemføres. Det ſjællandske Jernbanefelſkab mener, og viſtnok med Rette, at denne Bane ikke vil kunne bære ſig, med mindre der ſaaes en Bruttoindtægt af 27,000 Rd. pr. Mil. Væde Medlemmer ville imidlertid erindre, at Statens egne Baner ikke give 20,000 Rd. pr. Mil, og det vil da være klart, at denne lille Bane, der ikke har noget godt og naturligt Endepunkt i en lille By ſom Frederiksſund, ikke vil give en Bruttoindtægt af 27,000 Rd. Den vil medføre et Tab for Selſkabet, og dette Tab bliver ſaa meget større, jo længere Banen bliver. Det maa erindres, at det ſjællandske Jernbanefelſkab i de forløbne Aar er blevet preſſet ind paa forſkjellige Banelinier, der maa anſes for urentable, og ſom ogſaa have viſt ſig at være det. Det vil efterhaanden ſaae et betydeligt større Pres paa ſig ved Fordringen om Reſtættelse af Læsternerne, og det er derfor aldeles ikke rimeligt, at Selſkabet vil gaa en ſaa glimrende Fremtid i Møde ſom den, der under forrige Behandling blev ſtillet det i Udfigt. Naar man nu forlanger af Selſkabet, at det ſkal tage en ſaadan ny Bane paa ſine Skuldre, uagtet den ikke vil betale ſig, er det dog en billig Fordring fra Selſkabets Side, at der bliver givet det nogen Tid til at oparbejde ſine Baner og den Formindſtelse i Indtægter, ſom vil fremkomme. Jeg tror, at alle de Herrer ville indrømme, at den paagjældende Egn har et billigt Krav paa, at man lige ſaa vel underſtøtter den med en Jernbane ſom alle de andre Egne, vi have underſtøttet paa denne Maade, navnlig de Egne i Fyen og Sylland, for hvilke vi have vedtaget en Jernbanelov i denne Samling. Man vil vel troſte ſig med, at en ſaadan Bane, ſelv om det ſjællandske Jernbanefelſkab ikke anlægger den, dog vil blive anlagt, idet Andre ville gjøre det. Det ærede Medlem for Slagelse (Lauher) har meddeelt os, at nogle Mand for nogle Aar ſiden have villet føre en Bane omkring Vedbæk til Frederiksſund, men at Miniſteren negtede at give Konceſſion dertil. Deri tror jeg, Miniſteren havde Ret, thi at føre en Bane til Frederiksſund over Vedbæk vilde være Per Gantes Gjenvei, og jeg ſer i det Hele ikke, hvorledes det vilde være muligt at ſaae en ſaadan Bane overfor den nu exiſterende Bane til Klampenborg. I alt Fald har det ærede Medlem for Slagelse, ſom jeg tidligere har bemærket, ikke oplyſt videre, end at der for et Par Aar ſiden har foreligget Anſøgning om Konceſſion paa en ſaadan Bane, men hvilken Udfigt den havde til virkelig at blive anlagt og til at forrente ſig, veed Ingen Noget om. Væde Medlemmer vide jo, at en Anſøgning om en Konceſſion er overmaade let at ſkrive; det koſter kun 2 Mk. til Stempelpapir. Den Bane, hvorom der for et Par Aar ſiden var Tale, og ſom ſkulde gaa fra Grønningen til Frederiksſund og derfra til Kallundborg, havde kun en højt tvivlſom Ud-

ſigt til at blive realiferet. Tilſidſt ſyntes det, at den gik helt i Stykker, og at der ikke var tilſtrækkelige Kveſter til at gennemføre den. Deraf, at Spørgsmaalet om en Bane fra Grønningen til Frederiksſund engang har været fremme, kan man alſaa ikke ſlutte, at der nu ſkulde kunne anlægges en Bane fra Lyngby eller Gjentofte til Frederiksſund. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har ſtillet et Vædringsforſlag, ſom gaar ud paa, at denne Bane ſkulde kunne føres direkte til Grønningen. Dette erindrer mig om, at han forleden Dag bemærkede, at der, naar Banen kom til at udgaa fra Grønningen, vilde være større Udfigt til, at den kunde forrente ſig, og at Andre end det ſjællandske Jernbanefelſkab vilde være villige til at anlægge den. Jeg ſkal dog her minde om, at den høitærede Miniſter har oplyſt, at det ſjællandske Jernbanefelſkab er villigt til at anlægge en Bane fra Grønningen til Hellerup og at lægge et Dobbeltſpor derfra til Klampenborg. Dette vilde utvivlſomt være en heldigere Forbindelse for den øſtlige Del af Hovedſtaden end en Bane, der ſkulde krydſe den nuværende Bane, jeg veed ikke hvor, og ſom ſkulde føres videre til Frederiksſund. Man erſjender, at denne Bane har Krav paa, at der ſkal gjøres et Offer for den, ja, det er jo endog udtalt, at man er villig til at betale Noget til den ligesom til andre, men man er ikke villig til at gjøre, hvad her fordrer. Jeg vil dog spørge, om de Herrer ere villige til at foreſlaa, at Staten betaler 50,000 Rd. pr. Mil til denne Bane paa 4 Mil, alſaa i Alt 200,000 Rd., ligesom til de jydſke og fynſke Sidebaner? Jeg maa dog erindre om, at vi, naar vi ere gaaede ind paa at betale ſaa Meget pr. Mil til diſſe Sidebaner, væſentligt have gjort det under Benſynet til det Bederlag, ſom Staten vil ſaae for ſit Tilſkud gjennem den Forøgelse af Trafikken paa dens egne Baner, ſom tilføres diſſe ad Sidebanerne, men et ſaadant Bederlag er der jo ikke Tale om, at Staten vilde kunne ſaae her paa Sjælland. Vil man imidlertid yde Tilſkud, maa man ogſaa erindre, at diſſe 200,000 Rd. ville være uden Forrentning i alle de Aar, der hengaa fra nu af og indtil Indløſningsfriſtens Udløb i 1896. Der vil alſaa blive et Rentetab, ſom er temmelig ſikkert, og ſom langt vil overveie det Rentetab, der kunde være Tale om i det korte Lidsrum af 4 Aar, hvorom Spørgsmaalet dreier ſig. Man kan ſige, at man vil tilbyde at give Rentegaranti, men det er jo dog aldeles ikke tilſtrækkeligt, naar det forud er givet, at man ikke derved vil opnaa at ſkaffe Frederiksſund en Bane. Det er ſaa klart ſom Noget, at det ſjællandske Jernbanefelſkab ikke vil lægge denne Bane til Lyngby, Gjentofte eller Grønningen, naar det blot faar Rentegarantien; thi denne er væſentlig uden Betydning for det. Det Tab, der ved en ſaadan Bane vil opſtaa for Selſkabet, gjør ligefrem et ſkaar i det Dverſkud, det har